

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

2 päivänä toukokuuta 2006 *

Asiassa C-417/04 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 24.9.2004,

Regione Siciliana, edustajinaan avvocato dello Stato A. Cingolo ja avvocato dello Stato G. Aiello, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinnään E. de March ja L. Flynn, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ja J. Malenovský sekä tuomarit J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (esittelevä tuomari), J. Klučka ja U. Löhmus,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.11.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.1.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Regione Siciliana vaatii valituksessaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-341/02, Regione Siciliana vastaan komissio, 8.7.2004 antaman määräyksen (Kok. 2004, s. I-2877; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta sen kanteen, jolla vaadittiin kumoamaan Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) taloudellisen tuen päättämisestä 5.9.2002 tehty

komission päätös D (2002) 810439, joka koskee suurta hanketta ”Autostrada Messina–Palermo” (tuki nro 93.05.03.001) (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 Rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 24 päivänä kesäkuuta 1988 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2052/88 (EYVL L 185, s. 9), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2081/93 (EYVL L 193, s. 5; jäljempänä asetus N:o 2052/88), ja asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 19 päivänä joulukuuta 1988 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 4253/88 (EYVL L 374, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2082/93 (EYVL L 193, s. 20; jäljempänä asetus N:o 4253/88), annettiin taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden lujittamiseksi EY 158 artiklassa tarkoitetulla tavalla.
- 3 Asetuksen N:o 2052/88 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”Yhteisön toiminta täydentää vastaavaa kansallista toimintaa tai myötävaikuttaa siihen. Se perustuu kiinteisiin neuvotteluihin komission, asianomaisen jäsenvaltion ja tämän kansallisella tasolla nimeämien toimivaltaisten kansallisten, alueellisten, paikallisten tai muiden viranomaisten ja toimielinten välillä – –, jolloin kaikki osapuolet pyrkivät yhteistyössä samaan päämäärään. Näitä neuvotteluja kutsutaan jäljempänä ’yhteistyöhön osallistumiseksi’. Yhteistyöhön osallistumiseen kuuluvat valmistelu, rahoitus sekä toiminnan ennakoarviointi, seuranta ja jälkiarviointi.”

- 4 Asetuksen N:o 4253/88 9 artiklan, jonka otsikko on ”Tuen täydentävyys”, 1 kohdassa säädetään, että ”todellisen taloudellisen vaikutuksen takaamiseksi – – rakennera-
hastojen – – määrärahat – – eivät voi korvata jäsenvaltion julkisia rakenteellisia
menoja tai tällaisia vastaavia menoja alueilla, joille voidaan myöntää tukea jonkin
tavoitteen saavuttamiseksi”.
- 5 Saman asetuksen 24 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos toiminnan tai toimenpiteen toteuttaminen ei ilmeisesti oikeuta siihen
myönnettyyn rahalliseen tukeen tai osaan siitä, komissio tekee tapauksesta
aiheellisen tutkimuksen yhteistyöhön osallistumista noudattaen, pyytäen erityi-
sesti asianomaista jäsenvaltiota tai muita tämän toiminnan täytäntöönpanoa
varten nimeämiä viranomaisia esittämään havaintonsa määräajassa.

2. Tämän tutkimuksen perusteella komissio voi vähentää asianomaiseen toimintaan
tai toimenpiteeseen annettua tukea tai pidättää sen, jos tutkimus paljastaa
epäsäännöllisyyksiä tai sellaisen huomattavan muutoksen, jolle ei ole pyydetty
komission hyväksyntää ja joka vaikuttaa toiminnan tai toimenpiteen laatuun tai
niihin olosuhteisiin, joissa ne pannaan täytäntöön.

3. Jokainen aiheettomasti vastaanotettu rahasumma on palautettava komissiolle.
– –”

Asian tausta

- 6 Euroopan yhteisöjen komissio myönsi 22.12.1993 tehdyllä Italian tasavallalle
osoitetulla päätöksellä (jäljempänä myöntämispäätös) EAKR:n taloudellista tukea

Palermon ja Messinan välisen moottoritien rakentamiseen Sisiliassa (jäljempänä EAKR-hanke). Tämän hankkeen toteuttamisen kannalta tarpeelliset työt oli jaettu kymmeneen erään.

- 7 Asetuksen N:o 2052/88 mukaan yhteisön toiminta perustuu kiinteisiin neuvotteluihin komission, asianomaisen jäsenvaltion ja tämän kansallisella, alueellisella, paikallisella tai muulla tasolla nimeämien toimivaltaisten viranomaisten kanssa. Myöntämisspäätöksen liitteestä ilmenee tältä osin, että valittaja oli nimetty mainitun hankkeen toteuttamisesta vastuussa olevaksi viranomaiseksi.
- 8 Valittaja pyysi 26.9.1997 päivätyllä kirjeellä komissiota pidentämään maksujen määräaikoja useiden erien osalta.
- 9 Komissio huomautti 30.10.1997 päivätyssä vastauskirjeessään, että pidennystä oli jo myönnetty 31.12.1997 saakka, ja totesi tämän jälkeen, että kaikki tarvittavat toimenpiteet oli toteutettava kiireellisesti töiden päättämiseksi viimeistään kyseisenä päivänä.
- 10 Valittaja esitti 17.6.1998 päivätyssä kirjeessä Italian valtiovarainministeriölle ja komissiolle lopullisen todistuksen 31.12.1997 mennessä suoritetuista menoista, EAKR:n tukea koskevan maksupyynnön ja lopullista täytäntöönpanoa koskevan kertomuksen.

- 11 Komissio palautti 23.7.1998 kyseisen kertomuksen valtiovarainministeriölle sen vuoksi, että siihen ei sisältynyt kaikkia tarvittavia tietoja EAKR-hankkeen päättämiseksi, ja se pyysi Italian viranomaisia laatimaan uuden loppukertomuksen, joka sisältää etenkin kunkin erän osalta selvityksen teknisestä ja rahoituksellisesta edistymisestä 31.12.1997 ja töiden toteuttamisessa todetun myöhästymisen syitä koskevat asianmukaiset perustelut.
- 12 Tutkittuaan uuden loppukertomuksen komissio ilmoitti 10.2.1999 päivätyllä kirjeellä valtiovarainministeriölle, että kyseisestä kertomuksesta ilmenee, että valittajan sitoumusta rahoittaa mainittuun hankkeeseen liittyvien töiden valmistuminen viimeistään 31.12.1997 mennessä ei ollut ilmeisesti noudatettu, koska vain kaksi hankkeen mukaisista kymmenestä erästä oli saatettu loppuun kyseisenä päivänä, loppujen lopuksi kaksi vuotta myöhässä. Näissä olosuhteissa komissio esitti, että taloudellisen tuen loppusumman mahdollinen maksaminen perustuisi todella aiheutuneisiin menoihin kahden valmiiksi saadun erän osalta sillä edellytyksellä, että toteutetut työt ovat alkuperäisen hankkeen mukaisia.
- 13 Komissio lähetti 21.12.2001 Italian tasavallalle ehdotuksen EAKR-hankkeen päättämisestä töiden toteuttamisessa todettujen viivästysten vuoksi. Kyseinen päättämis ehdotus oli laadittu 31.12.1997 suoritettujen menojen perusteella, jotka liittyivät 31.12.1999 valmistuneisiin töihin.
- 14 Valittaja esitti kirjalliset huomautuksensa kyseisestä ehdotuksesta 14.2.2002 päivätyssä kirjeessä.

- 15 Komissio osoitti 5.9.2002 Italian tasavallalle riidanalaisen päätöksen, jossa otettiin huomioon 31.12.1997 kirjatut menot, jotka liittyivät 5.9.2002 valmistuneisiin töihin. Kyseisen päätöksen mukaan, josta valittajalle lähetettiin jäljennös, käyttämätön loppusumma, jota koskeva sitoumus peruutettiin, oli 26 378 246 euroa ja takaisin perittävä summa 58 036 177 euroa.

Valituksenalainen määräys

- 16 Valittaja nosti 14.11.2002 riidanalaisesta päätöksestä kumoamiskanteen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti valituksenalaisella määräyksellä kyseisen kanteen tutkimatta. Kyseisen määräyksen keskeiset perustelut ovat seuraavat:

”55 – – Riidanalainen päätös aiheutti yhtäältä sen, että EAKR vapautui sitoumuksestaan niiden tukisummien osalta, joita ei ollut vielä myönnetty ja jotka koskivat tukikelvottomia menoja, ja toisaalta sen, että komissio voi periä takaisin EAKR:n jo maksamat summat, jotka koskivat mainittuja menoja. Riidanalaisella päätöksellä oli siten amputoiva vaikutus EAKR:n taloudelliseen tukeen (asia T-105/01, SLIM Sicilia v. komissio, määräys 6.6.2002, Kok. 2002, s. II-2697, 47 kohta).

- 56 Määritettäessä tämän päätöksen vaikutuksia kantajan osalta on syytä korostaa, että riidanalaisen tuen myöntämistä koskevan 22.12.1993 päivätyn alkuperäisen päätöksen mukaan kantaja oli hankkeen toteuttamisesta vastaava viranomainen.

– –

- 57 Tässä tilanteessa riidanalaisella päätöksellä voitaisiin katsoa olleen välittömiä vaikutuksia kantajan oikeusasemaan vain siinä tapauksessa, että – kyseisen päätöksen takia ja ilman että Italian tasavallalla olisi ollut tältä osin harkintavaltaa – kyseiselle kantajalle olisi yhtäältä kieltäydytty maksamasta tukikelvottomiin menoihin kohdistuvia summia, joita koskeva maksusitoumus oli peruutettu ja joita ei ollut vielä vastaanotettu EAKR:sta riidanalaisena tukena, ja toisaalta kantaja olisi velvoitettu palauttamaan aiheettomasti maksetut summat, jotka vastasivat tukena jo vastaanotettuja summia ja jotka oli tarkoitettu tukikelvottomien menojen maksamista varten.
- 58 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin jo todennut, ettei EAKR:n taloudellisen tuen päättämistä koskevalla komission päätöksellä eikä millään yhteisön oikeuden säännöksellä, joka voisi säännellä kyseisen päätöksen vaikutusta, ole tällaisia seurauksia (edellä – – mainittu [ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys] asia[ssa] SLIM Sicilia v. komissio, – – 51 kohta).
- 59 Tältä osin on aluksi muistutettava, että yhteisön toimielinjärjestelmän ja niiden sääntöjen mukaan, joilla säännellään yhteisön ja jäsenvaltioiden suhteita, jäsenvaltioiden on, jollei yhteisön oikeudessa ole toisin säädetty, varmistettava yhteisön säännösten toimeenpano alueellaan (yhdistetyt asiat 205/82–215/82, Deutsche Milchkontor ym., tuomio 21.9.1983, Kok. 1983, s. 2633, Kok. Ep. VII, s. 229; yhdistetyt asiat 89/86 ja 91/86, Étoile commerciale ja CNTA v. komissio, tuomio 7.7.1987, Kok. 1987, s. 3005, 11 kohta – –). Erityisesti EAKR:n puitteissa toteutettujen rahoitustoimien osalta jäsenvaltioiden on toteutettava – – tarpeelliset toimenpiteet sellaisten summien takaisinperimiseksi, jotka on menetetty sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien seurauksena.

61 Tässä järjestelmässä jäsenvaltioiden on yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pantava täytäntöön yhteisön säädökset ja tehtävä tarpeelliset tapauskohtaiset päätökset kyseisten taloudellisten toimijoiden osalta. – –

--

65 On todettava, ettei käsiteltävänä olevassa asiassa mikään ole esteenä sille, että Italian tasavalta päättäisi rahoittaa omista varoistaan yhteisörahoituksen ulkopuolelle jätetyn osuuden kyseessä olevaan hankkeeseen liittyvien töiden päättämiseksi. Tältä osin on korostettava erityisesti, että asetuksen N:o 2052/88 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti EAKR:n tuki täydentää vastaavaa kansallista toimintaa tai myötävaikuttaa siihen, ja asetuksen N:o 4253/88 9 artiklassa täsmennetään lisäksi, että yhteisön tuet eivät voi tuen täydentävyyttä koskevan periaatteen mukaisesti korvata jäsenvaltion julkisia menoja.

66 – – aiheettomasti maksetun summan palauttamisen osalta on korostettava, että komissio on riidanalaisella päätöksellä ainoastaan ilmoittanut Italian tasavallalle, että EAKR:lle oli palautettava summat, jotka olivat olleet yhteisörahoituksen kohteena ja jotka vastasivat tukikelvottomia menoja. Poiketen komission yleensä noudattamasta käytännöstä silloin, kun kyseessä on yhteismarkkinoille soveltumattomaksi todettu lainvastainen tuki, riidanalainen päätös ei sisällä määräystä, jossa kehoitettaisiin Italian tasavallaa perimään summat tuensaajilta takaisin – –.

--

68 Riidanalaisen päätöksen asianmukainen täytäntöönpano merkitsee näin ollen ainoastaan sitä, että Italian tasavalta palauttaa EAKR:lle päätöksessä mainitut aiheettomasti maksetut summat, kuten komissio perustellusti korostaa kirjallisissa lausumissaan -- .

--

71 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin jo todennut EAKR:n taloudellisen tuen osalta, että millään perusteella ei voida päätellä, ettei jäsenvaltiolla olisi mitään harkintavaltaa tai jopa mitään päätösvaltaa tällaisen palauttamisen osalta (edellä -- mainittu [ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys] asia[ssa] SLIM Sicilia v. komissio, -- 52 kohta).

--

73 -- ei voida sulkea pois mahdollisuutta, että Italian tasavalta voisi erityisolosuhteissa luopua riidanalaisten tukien takaisinperimisestä ja vastaisi itse niiden summien palauttamisesta EAKR:lle, jotka se väärin perustein on arvioinut olleensa valtuutettu maksamaan -- .

--

80 Tästä seuraa, ettei riidanalaisella päätöksellä ole välittömiä vaikutuksia kantajan oikeusasemaan."

Asianosaisten vaatimukset

- 17 Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen määräyksen ja ryhtyy näin ollen tarpeellisiin toimiin menettelyn jatkamiseksi ja velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 18 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksenalaisen määräyksen kumoamista koskeva vaatimus

- 19 Valittaja esittää valituksensa tueksi seuraavat neljä valitusperustetta:
- ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 ja 114 artiklan rikkominen

 - EY 230 artiklan rikkominen

- asetuksen N:o 2052/88 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan ja asetuksen N:o 4253/88 9 artiklan 1 kohdan rikkominen

- perusteluvirheet.

20 Valittaja väittää toisella ja kolmannella valitusperusteellaan, joita on tutkittava yhdessä ensimmäiseksi, että valituksenalainen määräys perustuu ensinnäkin virheelliseen oletamaan eli siihen, että Regione Siciliana on Italian tasavallasta, jolle taloudellinen tuki on osoitettu, erillinen henkilö, vaikka Italian tasavallan alueellisena osana Regione Sicilianalla on oikeus samalla perusteella kuin Italian tasavallalla nostaa riidanalaisesta päätöksestä kumoamiskanne.

21 Tältä osin riittää, kun korostetaan, että yhteisöjen tuomioistuin on todennut, ettei alueellisen tai paikallisen yksikön nostamaa kannetta voida rinnastaa jäsenvaltion nostamaan kanteeseen, koska EY 230 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettulla jäsenvaltion käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan jäsenvaltioiden hallituksia. Kyseistä käsitettä ei voida laajentaa koskemaan aluehallituksia tai muita valtion sisäisiä yksiköitä loukkaamatta perustamissopimuksissa vahvistettua institutionaalista tasapainoa (ks. asia C-180/97, Regione Toscana v. komissio, määräys 1.10.1997, Kok. 1997, s. I-5245, 6 ja 8 kohta ja asia C-452/98, Nederlandse Antillen v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8973, 50 kohta).

22 Tästä seuraa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä, kun se on pitänyt Regione Sicilianaa Italian tasavallasta erillisenä henkilönä.

- 23 Valittaja väittää tämän jälkeen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut, ettei valittaja voinut nojautua EY 230 artiklan neljänteen kohtaan nostaakseen kanteen riidanalaisesta päätöksestä.
- 24 Kyseisen määräyksen perusteella alueellinen tai paikallinen yksikkö voi siltä osin kuin se on – kuten Regione Siciliana – kansallisen oikeuden perusteella oikeushenkilö nostaa kanteen sille osoitetusta päätöksestä tai päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena tai toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen (ks. em. asia *Nederlandse Antillen v. neuvosto*, tuomion 51 kohta ja asia C-142/00 P, komissio v. *Nederlandse Antillen*, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. I-3483, 59 kohta).
- 25 Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut ainoastaan sitä, koskiko riidanalainen päätös valittajaa suoraan, koska komissio ei ollut kiistänyt sitä, etteikö kyseinen päätös koskisi mainittua valittajaa erikseen.
- 26 Valituksenalaisen määräyksen 65 ja 73 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lähtökohtaisesti tullut siihen lopputulokseen, ettei päätös koskenut valittajaa suoraan, sillä perusteella, että Italian tasavalta saattoi päättää vastata itse tuen maksamisesta takaisin EATR:lle ja hoitaa omista varoistaan yhteisörahoituksen ulkopuolelle jätetyn osuuden töiden valmistumisen rahoittamiseksi.
- 27 Valittaja väittää, että kyseinen päättely, joka ei tue sitä, ettei päätös koskenut valittajaa suoraan, ei ole asetuksen N:o 2052/88 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä

kohdassa ja asetuksen N:o 4253/88 9 artiklan 1 kohdassa vahvistetun rakennetukien täydentävyyttä koskevan periaatteen mukainen, jonka mukaan yhteisön toimenpiteet toteutetaan rinnakkain kansallisten toimenpiteiden kanssa, eikä niillä korvata jäljempänä mainittuja toimenpiteitä.

- 28 Tähän väitteeseen vastattaessa on heti alkuun huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 230 artiklan neljännen kohdan mukainen edellytys siitä, että kanteen kohteena oleva päätös koskee luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan, edellyttää sitä, että riidanalaisella yhteisön toimella on välittömiä vaikutuksia yksityisen oikeusasemaan ja ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen täytäntöönpano, ollenkaan harkintavaltaa, koska täytäntöönpano on luonteeltaan puhtaasti automaattista ja se perustuu yksinomaan yhteisön lainsäädäntöön, eikä muita välittäviä sääntöjä sovelleta (ks. mm. asia C-404/96 P, *Glencore Grain v. komissio*, tuomio 5.5.1998, Kok. 1998, s. I-2435, 41 kohta ja asia C-486/01 P, *Front national v. parlamentti*, tuomio 29.6.2004, Kok. 2004, s. I-6289, 34 kohta).
- 29 Esillä olevassa asiassa, kuten tämän tuomion 7 kohdassa on todettu, myöntämispäätöksen liitteen mukaan valittaja oli nimetty EAKR-hankkeen toteuttamisesta vastuussa olevaksi viranomaiseksi.
- 30 Minkään asiakirja-aineistoon sisältyvän seikan perusteella ei kuitenkaan voida päätellä, että päätös koski valittajaa tässä ominaisuudessa suoraan EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla. Tältä osin on korostettava, että hankkeen toteuttamisesta vastuussa olevan viranomaisen asema, joka on mainittu myöntämispäätöksen liitteessä, ei merkinnyt sitä, että valittaja itse oli tukea koskevan oikeuden haltija.

- 31 Asetuksen N:o 2052/88 4 artiklan 1 kohdan ensimmäinen kohta ja asetuksen N:o 4253/88 9 artiklan 1 kohta, joihin valittaja on vedonnut, eivät voi kumota tätä arviointia. Kyseisillä artikloilla, joissa vahvistetaan yhteisön taloudellisen tuen täydentävyys suhteessa kansalliseen rahoitukseen, ei näet ole merkitystä silloin kun komissio on päättänyt yhteisön tuen.
- 32 Edellä olevasta seuraa, että riidanalainen päätös ei koskenut valittajaa suoraan ja että valittajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostama kanne oli siis jätettävä tutkimatta.
- 33 Toinen ja kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä.
- 34 Valittajan esittämät ensimmäinen ja neljäs valitusperuste, joilla valittaja arvostelee valituksenalaista määräystä siitä, että siinä on yhtäältä rikottu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 ja 114 artiklaa ja että siinä on toisaalta perusteluvirheitä, eivät myöskään voi johtaa kyseisen määräyksen kumoamiseen.
- 35 Valittaja esittää ensimmäisessä valitusperusteessaan kolme väitettä: ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti soveltanut työjärjestyksensä 113 artiklaa, koska esillä olevassa asiassa ei puuttunut mikään kyseisessä artiklassa tarkoitettu ehdoton prosessinedellytys, toiseksi, koska ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuin on ratkaissut asian ilman suullista käsittelyä, valittaja ei ole voinut puolustautua, ja kolmanneksi komission olisi pitänyt tehdä oikeudenkäyntiväite erillisellä asiakirjalla saman työjärjestyksen 114 artiklan mukaisesti.

- 36 Tältä osin on yhtäältä huomautettava, että prosessinedellytys, joka johdetaan EY 230 artiklan neljännessä kohdassa vahvistetusta kriteeristä, jonka mukaan kanne, jonka luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on nostanut sellaisesta päätöksestä, jota ei ole osoitettu hänelle, voidaan ottaa tutkittavaksi sillä edellytyksellä, että tämä päätös koskee kyseistä henkilöä suoraan ja erikseen, on ehdoton prosessinedellytys, joten yhteisöjen tuomioistuimet voivat ottaa mainitun prosessinedellytyksen esille milloin tahansa myös omasta aloitteestaan (ks. vastaavasti asia C-341/00 P, Conseil national des professions de l'automobile ym. v. komissio, määräys 5.7.2001, Kok. 2001, s. I-5263, 32 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi näin ollen työjärjestyksensä 113 artiklan perusteella jättää kanteen tästä syystä tutkimatta, vaikka kukaan asianosaisista ei ole esittänyt erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitettä.
- 37 Toisaalta on huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan soveltaminen ei takaa suullisen käsittelyn järjestämistä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 114 artiklan 3 kohdan – johon työjärjestyksen 113 artiklassa viitataan – mukaisesti tehdä asiassa ratkaisun pelkästään kirjallisen käsittelyn päätteeksi (asia C-547/03 P, AIT v. komissio, tuomio 19.1.2006, Kok. 2006, s. I-845, 35 kohta). Valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustaa päätöksensä riittäviin tietoihin tarvitsematta kuulla asianosaisia suullisesti. Lopuksi on ilmeistä, että valittaja on esittänyt huomautuksensa kanteensa tutkittavaksi ottamisen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vastauskirjelmässään.
- 38 Sen neljännen valitusperusteen osalta, jolla valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen väitteet ovat epäjohdonmukaisia, mielivaltaisia ja perustelemattomia siltä osin kuin ne perustuvat riittämättömään selvitykseen ja olettimiin, joita ei ole näytetty toteen, riittää, kun viitataan niihin valituksenalaisen

määräyksen perusteluihin, jotka on esitetty tämän tuomion 16 kohdassa ja joista ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut yksityiskohtaisesti ja johdonmukaisesti kysymystä valittajan asiavaltuudesta.

39 Kaikista edellä esitetyistä seikoista seuraa, että valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

40 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Regione Siciliana velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset